

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Til § 1.

Bortset fra et betinget Forbud mod Indførsel af vilde Rotter fra Udlandet i § 4 i Lov Nr. 92 af 29. Marts 1924 om Foranstaltninger til Udryddelse af Rotter, forefindes i den danske Lovgivning intet Forbud eller Bemyndigelse for Regeringen til at udstede Forbud mod her til Landet at indføre Dyrearter, som i vild eller forvildet Tilstand gennem deres Levevis kan forvolde Skade for Landbrug, Skovbrug, Fiskeri eller andre Næringsbrug. Erfaringerne andetsteds fra viser imidlertid, at en i Nytteøjemed foretagen Indførsel og Akklimatisering af fremmede Dyrearter i visse Tilfælde kan have den modsatte Virkning, idet Dyrearten kan finde Betingelser for en saa stærk Formering, at den kan blive til en Landeplage, som vedkommende Lande trods Lovgivning og store økonomiske Ofre forgæves søger at blive Herre over. Som Eksempler kan henvises til Importen af Graaspurven til de forenede Stater i Nordamerika og senere til Sydamerika, til Vildkaninens Indførsel til Australien og New Zealand, til Mangustens (Mungo's) Indførsel til de vestindiske Øer samt fra de sidste Aartier Bisamrottens Indførsel til Bøhmen, hvorfra den er vandret videre ind i Østrig og store Dele af Tyskland, samt til Finland.

Bisamrotten, der formerer sig meget stærkt, er overalt, hvor den her i Europa er indført, gennem Ødelæggelse af Ferskvandsfiskeriet, Underminering af Flod- og Søbredderne m. m. blevet en Landeplage, som det trods omfattende Bestræbelser ikke er lykkedes at begrænse. En Række Lande, saaledes Sverige og i den seneste Tid Norge, har derfor udstedt Forbud mod denne Dyrearts Indførsel.

Da Bisamrottens Skind i meget stort Omfang anvendes som Pelsværk, og Dyret trives godt og formerer sig stærkt, ogsaa i Fangenskab, holdes det i „Pelsfarme“, hvorfra det imidlertid meget let vil kunne undvige. Under Hensyn hertil bør Indførselen her til Landet af Bisamrotter kunne forbydes, ligesom der, for saa vidt saadanne allerede maatte forefindes i „Pelsfarme“ her i Landet, bør kunne træffes Foranstaltninger til Hindring af deres Videresalg og Udbredelse i Landet.

Af andre Gnavere, der som værdifulde Pelsdyr holdes i „Farme“, kan nævnes den større Bæverrotte, der let vil kunne akklimatiseres her i Landet. Den vil ligeledes være vanskelig at holde sikkert indespærret og vil derfor kunne undvige og optræde, om end i mindre Omfang, som Skadedyr.

Da det ikke kan overses, om der er andre Dyrearter, hvis Indførsel paa Grund af de ovennævnte Forhold bør forbydes, og da det dog bør tillades de zoologiske Haver samt videnskabelige Institutioner at erhverve de omhandlede Dyrearter, har man ikke foreslaaet absolut Forbud mod Indførsel af enkelte Dyr, men derimod, at Landbrugsministeren faar Bemyndigelse til at udstede Indførselsforbud i fornødent Omfang.]

Til § 2.

I § 16 i Lov Nr. 156 af 14. April 1920 om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene er der givet Landbrugsministeriet Bemyndigelse til at udstede Forbud mod Indførsel af en eller flere Arter Husdyr, naar der i Udlandet maatte optræde smitsomme Sygdomme blandt disse. En udtrykkelig Bemyndigelse mangler derimod vedrørende Stuefugle samt vedrørende Dyr, der holdes i „Pelsfarme“, eller lever i vild Tilstand, skønt Indførselen af saadanne Dyr ogsaa kan give Anledning til Overførelse af Sygdomme til Mennesker og Husdyr.

Det vil være almindeligt bekendt, at den saakaldte Papegøjesyge (Psittacose), der er vel kendt fra tidligere, i forskellige Lande forefaldne, mere begrænsede Sygdomsudbrud, i indeværende Aar optraadte paa en meget ondartet Maade i nogle af de sydamerikanske Stater og derfra med Papegøjer førtes til nordamerikanske, afrikanske og europæiske Havne og blev spredt til en Række Byer, hvor den forarsagede talrige Sygdomstilfælde og mange Dødsfald blandt Mennesker, hvad der foranledigede, at de fleste europæiske Stater udstedte midlertidige Forbud mod Indførsel af Papegøjer. Et saadant blev ogsaa udstedt her i Landet ved Bekendtgørelse af 5. Februar 1930, da Sygdommen blev indført hertil ved et Skib, der havde saavel syge Pape-